

HỒI 94**Thiên Lý Cứu Mỹ**

Bọn Đoạn Ngọc Thành công lực tương đối thấp, lập tức bị bức tới lão đảo thoái lui, rời xa khỏi cỗ xe lừa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng thâm kinh hãi, biết võ công người mới đến này ít nhất cũng phải tương đương với Bạt Phong Hàn mới có thể hoàn toàn không kinh động thủ hạ của Phương Trạch Thao canh giữ ở xung quanh mà xông thẳng đến chỗ bọn gã, bọn gã nhất thời kinh hoảng ngớ người, trong nháy mắt đã hoàn toàn mất hết tiền cơ.

Khấu Trọng dịch ngang một bộ, Tinh Trung Nguyệt lập tức tuốt ra, chém ngược lên cao. Từ Tử Lăng rùn người tọa mã, song chưởng cùng lúc đẩy lên. Phương Trạch Thao cũng không phải hạng tầm thường, trường kiếm rung lên hóa thành bảy tám đoá hoa kiếm bảo vệ phía trên Loan Loan.

“Đang! Bình!”.

Tinh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng hoàng quang sáng rực rỡ, nhưng vừa chém trúng binh khí đối phương, gã đã lập tức biết ngay có điều bất diệu. Thì ra binh khí đối phương sử dụng là một chiếc thuẫn bài quái dị ánh vàng rực rỡ, dài chỉ hai thốn, trên rộng dưới hẹp, quái dị vô cùng. Thứ kỳ hình binh khí trước nay chưa từng thấy này chẳng những có thể vừa công vừa thủ, hơn nữa chỉ cần nhìn cũng biết là thứ cứng rắn vô cùng. Dao thuẫn vừa chạm nhau, một cỗ lực phản chấn mạnh mẽ vô cùng lập tức khiến Tinh Trung Nguyệt bắn ngược trở lại.

Khấu Trọng còn chưa có cơ hội phát ra đao thứ hai, thuẫn bài đã như một đoá lưu vân chìa mũi nhọn đâm xuống. Khấu Trọng dũng mãnh dẻo dai, nhưng nhất thời không kịp phòng bị nên cũng không thể không nhảy lùi lại tránh né.

Từ Tử Lăng song chưởng vỗ ngược lên, chỉ thấy thuẫn bài của đối phương có đầy những gai nhỏ chi chít, tuy không thể xuyên qua được lớp chân khí dày bao bọc song thủ gã, nhưng cũng làm cho gã không dám vận hết toàn lực, trong nháy mắt đã bị kinh khí của đối phương ép cho phải lặn tròn xuống đất, thảm hại vô cùng.

Trường kiếm của Phương Trạch Thao những tưởng rằng có thể nhân lúc đối phương ứng phó Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, xuyên qua kẽ hở giữa hai miếng thuẫn bài đả thương địch nhân, nào ngờ chỉ trong nháy mắt hai gã đã bị bức lui, song thuẫn lại hợp lại làm một.

“Đinh!”.

Trường kiếm bị hai miếng thuẫn bài kẹp cứng, ép thẳng xuống dưới. Phương Trạch Thao không thể nào làm khác, đành phải lặn xuống gầm xe.

Một nam tử tuấn tú niên kỷ ước chừng ba mươi, bạch y như tuyết nhẹ nhàng hạ thân xuống cỗ xe lừa tựa thiên thần giáng thế, dáng vẻ kiêu đời ngạo thế. Đôi mắt y thì thoảng lại ánh lên sắc lam, khóe miệng cơ hồ như lúc nào cũng mang một nụ cười ôn nhu, chiếc mũi thẳng phối hợp hết sức hài hòa với miệng và các bộ phận khác trên mặt, tạo cho y một vẻ kiêu nghị hơn người. Bờ vai rộng, càng khiến người khác cảm thấy giống như một toà núi cao sừng sững không dễ gì bị lật đổ. Chỉ thấy người mới đến mỉm cười khinh mạn, cúi mắt nhìn xuống Loan Loan, song thuẫn thu lại sau lưng, thở hắt ra tán thưởng: “Tuyệt sắc mỹ nhân, quả là nhân gian cực phẩm”.

Lúc này Phương Trạch Thao mới lặn ra từ dưới gầm xe, cùng với mười hai thủ hạ của y mới chạy tới, cộng với bọn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Đoạn Ngọc Thành, thanh thế lập tức tăng lên gấp bội, nhưng lại ném chuột sợ vô đồ, sợ rằng y sẽ làm hại Loan Loan, không người nào dám xông lên động thủ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng hết sức kỳ quái, chỉ thấy Khấu Trọng cười hì hì bước đến trước đôi bước nói: “Người có phải là Trường Thúc Mưu không? Hai miếng kim bài tử đó thật là thú vị lắm!” Từ Tử Lăng lại dịch người bước đến đầu xe, ung dung đứng yên, hoàn toàn không hề thấy vẻ lo âu hay sợ hãi trên mặt gã.

Chỉ có mình Phương Trạch Thao là không thể nén nổi tức giận, cao giọng quát: “Nếu Trường Thúc Mưu người dám đụng đến một ngón tay của nàng thì đừng hòng sống rời khỏi đây”.

Trường Thúc Mưu dùng đôi mắt kỳ lạ ánh lên sắc lam của mình liếc nhìn Phương Trạch Thao một cái với vẻ coi thường, đoạn quay sang nói với Khấu Trọng: “Các người có biết Nhậm Thiếu Danh là ai không?”.

Khấu Trọng hồ hững nói: “Nghe nói hắn là nghiệt chủng của sư phụ người phải không?”.

Sát cơ trong mắt Trường Thúc Mưu thoáng hiện lên rồi biết mất, ngửa mặt cười dài nói: “Quả nhiên là có khí phách, có điều ngươi nhất định sẽ hối hận vì mình đã nói ra những lời này”. Sau đó y lại nhìn Từ Tử Lăng cười cười nói: “Công phu quyền cước của ngươi cũng khá lắm, La Sát Nữ tuyệt đối không thể dạy ra được đồ đệ xuất sắc như vậy, lẽ nào các ngươi học được từ Trường Sinh Quyết?”.

Từ Tử Lăng nhàn nhã nói: “Võ công của ta chỉ là góp nhặt ở mỗi nơi một ít, đâu thể bằng Trường Thúc huynh có minh sư chỉ điểm chứ”.

Trường Thúc Mưu bất giác cảm thấy hai gã tiểu tử này cao thâm mật trắc đến khó lường, trong lòng không khỏi lo lắng, chợt này ra một kế, liền cao giọng quát: “Để ta giết chết yêu nữ này rồi mới phóng tay đấu một trận, thế nào?”.

Phương Trạch Thao biến sắc hét lên: “Ngươi dám sao?”.

Khấu Trọng cười lên ha hả nói: “Hảo chủ ý!” Lời còn chưa dứt người đã nhảy vút lên, huy đao chém xuống đầu Trường Thúc Mưu. Cùng lúc đó, chiếc xe lừa lao vút về phía trước, thì ra Từ Tử Lăng đã ngấm xạ ra hai đạo chỉ phong, bắn trúng móng của hai chú lừa kéo xe.

Bọn Phương Trạch Thao thấy vậy đều cả kinh thất sắc, nên biết rằng chỉ cần Trường Thúc Mưu chỉ cần hất chân đá lên một cái, là Loan Loan lập tức sẽ ngọc nát hương tiêu, dù đại la kim tiên có giáng lâm cũng không thể cứu được tính mạng cho nàng.

Từ Tử Lăng nhún chân nhảy vút lên, lộn nhào mấy vòng, hạ thân xuống chỗ ngồi của người đánh xe, cách không đánh ra một quyền về phía Trường Thúc Mưu. Trường Thúc Mưu bật cười ha hả, hai miếng thuẫn bài chia ra hai bên tả hữu ngạnh tiếp một đao một quyền. Cùng lúc đó, mũi chân của y nhấc lên, đang định hất bay mỹ nhân đang nằm trên xe xuống, thì chợt thấy gót chân nhồi lên, một sợi trường tiên đã quấn chặt vào mấy vòng, mới biết là mình đã trúng kế. Một cổ kinh lực cuộn cuộn truyền tới, như muốn kéo y ngã nhào, y vội vận công xuống tấn, tả cước dịch ngang nửa bước, trụ vững thân mình.

Xe lừa không ngừng gia tăng tốc độ, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng lại tiếp tục tiền hậu giáp công. Trường Thúc Mưu tuy tự phụ hơn người, cũng không dám ứng phó thế công cuồng mãnh của hai gã khi chân trái đang bị quấn chặt, vội vàng đề khí tung mình, nhảy lên không trung, chân trái xoay liên mấy vòng, thoát khỏi sự kiềm chế của sợi trường tiên trong tay Khấu Trọng. Lúc này xe lừa đã chạy thêm được năm trượng nữa.

Phương Trạch Thao ở phía sau cũng nhún mình nhảy lên, trường kiếm hóa thành một đạo cầu vồng xả thẳng xuống lưng Trường Thúc Mưu. Trường Thúc Mưu vẫn ở trên cao ba

trượng, chẳng thèm quay lại nhìn y lấy một lượt, thuận bài trong tay hữu đã quét ngược về sau, hất văng Phương Trạch Thao cả người lẫn kiếm xuống đất, đồng thời thuận thế đẩy ra hai cổ kinh khí, bức cho bọn Đoạn Ngọc Thành phải lặn sang một bên né tránh. Sau đó y lại đề khí khinh thân, lướt đi trên không như một ánh sao băng đuổi theo cỗ xe lừa, song thủ công tới Khấu Trọng đang thủ ở cuối xe.

Từ Tử Lăng vận công hét lớn: “Phương trang chủ! Các người không cần đuổi theo, chúng ta gặp nhau ở Cảnh Lăng!”.

Hai con lừa bị kinh động chạy thục mạng về phía trước, Từ Tử Lăng nói dứt lời, cỗ xe đã lao đi được thêm mười trượng nữa. Phương Trạch Thao giờ mới nhảy bật người lên, dõi mắt nhìn theo cỗ xe lừa dần dần biến mất sau một ngọn đồi nhỏ.

oOo

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng không ngừng phát ra ánh vàng chói lọi, liên tiếp chém ra, một đao rồi lại một đao, mỗi lần chém trúng kim thuẫn của Trường Thúc Mưu lại đẩy y lùi lại cả trượng, nhưng chỉ trong nháy mắt y lại phát lực xông lên, đuổi sát tới nơi. Từ Tử Lăng thì phụ trách điều khiển xe, nhẹ nhàng tự tại vô cùng.

Trường Thúc Mưu vốn là kẻ âm trầm, nhưng giờ này cũng phải tức đến nổi thất khiếu bốc khói, nhưng vì Khấu Trọng dĩ dật đãi lao, lại chỉ thủ ở đuôi xe, đao pháp thì lăng lệ phi thường, dù y có tài thông thiên triệt địa, nhưng thủy chung vẫn không thể nhảy lên xe, vô phương thi triển bản lĩnh song thuận phá đao của mình.

Khấu Trọng nhìn Trường Thúc Mưu xông tới như một con chó điên, bật cười nói: “Tiểu tử chạy nhanh lên một chút nào! Đứng rồi! Cứ như vậy đấy!” Đột nhiên gã vung đao chém mạnh!

“Đang!”.

Trường Thúc Mưu lại bị bức lui lần nữa.

Từ Tử Lăng ở phía trước cũng cười lên khanh khách: “Người có cách gì phá được một miếng thuẫn bài của y, vậy thì chúng ta có thể quay đầu lại xử lý hần rồi”.

Khấu Trọng tâm niệm chuyển động, thấp giọng nói: “Gầm xe! Người hiểu không?” Tiếp đó gã ngửa mặt cười dài nói: “Chuyện này thì có gì khó?” Chợt gã gầm lên một tiếng như

sấm nổ giữa trời quang, hai mắt sáng rực lên như hai điểm hàn tinh trong đêm, xạ ra những tia nhìn lãnh ngạo xưa nay chưa từng thấy, khí lực đại tiến, cường mãnh phi thường. Khấu Trọng nhắc mình bay lên khỏi xe lừa, Tinh Trung Nguyệt trong tay hóa thành một đạo cầu vòng rực rỡ ánh vàng, xả thẳng xuống đầu Trường Thúc Mưu đang xông tới cách đó nửa trượng.

Trường Thúc Mưu không ngờ Khấu Trọng lại dũng mãnh nhường này, càng không ngờ gã lại chịu rời xe bổ xuống. Có điều là dù y đã biết một chiều này của Khấu Trọng không dễ đón đỡ, nhưng lại tự thị mình võ công cao cường, chẳng hề sợ hãi, tả thuận đẩy lên đỡ đao, hữu thuận thì quét tới hai đùi của Khấu Trọng. Đột nhiên y cảm thấy có điều kỳ lạ, lập tức hồn phi phách tán.

Thì ra Từ Tử Lăng lúc nãy đã nhảy xuống xe ở phía trước, để cho xe ngựa chạy qua, lúc này hiện ra bên dưới Khấu Trọng, vung chuồng tấn công từ phía dưới lên. Trường Thúc Mưu cũng không hổ là cao thủ nhất đẳng, lâm nguy bất loạn, hữu thuận mau chóng chuyển thế quét xuống dưới đón lấy quyền kinh của Từ Tử Lăng.

Song chuồng Từ Tử Lăng đập mạnh vào thuận bài, phát ra những tiếng ì ùng như sấm nổ. Cùng lúc đó, một kích toàn lực của Khấu Trọng cũng chém xả vào chiếc thuận bài còn lại. Hai luồng chân khí một hàn một nhiệt cùng lúc công vào nội thể của Trường Thúc Mưu.

“Đang!”.

Kim thuận vỡ ra làm bốn mảnh. Trường Thúc Mưu bay ngược về sau như một cánh diều đứt dây, miệng ọe ra một búng máu tươi. Y lùi lại tới hơn mười trượng, vừa chạm đất, người đã vọt lên, lao vào khu rừng ven đường.

Khấu Trọng hạ thân xuống đất thì Từ Tử Lăng cũng bật người đứng dậy, hai gã nhìn nhau trao đổi một nụ cười thắng lợi, giờ mới sực nhớ ra mỹ nhân vẫn còn nằm trên chiếc xe lừa đang chạy như bay, vội vàng tung mình đuổi theo.

- o O o -